

Какъ сжмъ скочилъ прѣзъ плета.
И що щѣлъ сжмъ да крада.

Катъ мжжѣтъ ти не сжмъ старъ
Да не вида въ тѣмна ноцъ:
Азъ си имамъ за другаръ
На поясѣтъ остаръ ножъ

Нощъ бѣ тѣмна като рогъ,
Примжкнахъ са като смокъ;
Слушамъ, глѣдамъ — сички спатъ,
Спѣше си и ти съ мжжѣтъ.

Тамъ въ градина азъ сѣднахъ,
Въ рѣка силна ножъ стиснахъ:
Ще излѣзе, рѣкохъ, той,
Ще испита гнѣвътъ мой.

Глѣдамъ въ кѣщи свѣщъ гори,
Вие спите — менъ въ грѣди
Силенъ пламакъ, ядъ гори
И гневъ ще ма умори.

Впилъ сжмъ очи вѣвъ свѣщѣта,
А не виждамъ, че ноцѣта
Превали са и мина
И зора са вечъ сипна.

Славей пѣсенъ си запя
Съ радость сряща той зора;
Прѣзъ прозорецѣтъ глава
Са показва и засмя.

Тебе тутакси познахъ,
И тогасъ са чакъ стрѣснахъ;
„Другъ пѣтъ“, славею казахъ
И прѣзъ плетѣтъ пакъ скокнахъ

Ето защо идвахъ азъ
Въ тѣмна ноцъ и грозенъ часъ:
Ще умре единъ отъ насъ —
Или мжжѣтъ ти, или азъ.